

Thomas Dunford, *llaüt*

Nascut el 1988, inicià els estudis de llaüt als 9 anys, introduït per la professora Claire Antonini, i els completà el 2006 al Conservatori Superior de París. Posteriorment els continuà a l'Schola Cantorum de Basilea amb Hopkinson Smith.

Des d'aleshores ha actuat en recitals al Carnegie Hall i Frick Collection de Nova York, Wigmore Hall de Londres, Kennedy Center de Washington, Vancouver Recital Society, Cal Performances a Berkeley, Banff Center, al Palau de la Música Catalana, i als festivals de Saintes, Utrecht, Maguelone, Froville, TAP de Poitiers, WDR de Colònia, Radio France de Montpeller i al Saffron Hall. Igualment, ha actuat en solitari o en formacions diverses als festivals europeus més prestigiosos, com els d'Ambronay, Arc La Bataille, Bozar, La Chaise-Dieu, Nantes, Saintes i Utrecht, entre d'altres. I quant a països, la seva llista inclou el Regne Unit, Espanya, Alemanya, Àustria, Noruega, Bèlgica, els Països Baixos, Suïssa, Polònia, Hongria, Romania, Estònia, República Txeca, el Brasil, Colòmbia, Xile, Mèxic, els Estats units, Israel, la Xina, el Japó i l'Índia.

El seu primer enregistrament en solitari, *Lachrimae*, per a la discogràfica francesa Alpha (2012) va ser guardonat amb el Premi Caecilia 2013, i la «BBC Magazine» va qualificar l'interpret com «L'Eric Clapton del llaüt». El segon àlbum, *Labirinto d'amore*, juntament amb la mezzosoprano Anna Reinhold, va rebre el Choc de la revista «Classica Magazine».

Col·labora habitualment amb Les Arts Florissants, Akadèmia, Amarillis, Les Ambassadeurs, Arcangelo, Cappella Mediterranea, Capriccio Stravagante, La Chapelle Rhénane, Clématis, Collegium Vocale Gent, Le Concert Spirituel, Le Concert d'Astrée, The English Concert, La Fenice, Les Folies Françaises, Marsyas, Les Musiciens du Louvre, Les Musiciens de Saint Julien, Les Ombres, Pygmalion, Scherzi Musicali, La Serenissima, Les Siècles, La Symphonie du Marais...

Participa en projectes de música de cambra amb nombrosos directors i solistes, com Paul Agnew, Leonardo García Alarcón, Nicola Benedetti, William Christie, Jonathan Cohen, Christophe Coin, Iestyn Davies, Isabelle Faust, Bobby McFerrin, Philippe Herreweghe, Monica Hugget, Alexis Kosenko, François Lazarevitch, Anne-Sophie von Otter, Trevor Pinnock, Patricia Petibon, Sandrine Piau, Anna Prohaska, Hugo Reyne, Jean Rondeau, Skip Sempé, Jean Tubéry...

Thomas Dunford, *llaüt*

DIMARTS, 08.05.18 – 20.30 h
Palau de la Música Catalana
Sala de Concerts
Palau Bach

Depòsit legal: B9759-2018

Amb la col·laboració de:

ASSOCIACIÓ
ORFEC
CATALÀ

Ajuntament
de Barcelona
Institut de Cultura

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

INSTITUT DE CULTURA
DE BARCELONA

INAEM
INSTITUT NACIONAL
D'ARTS ESCÈNICS

Troba'ns a:

www.palaumusica.cat

«Arcàngel tímid meu,
Príncep de les tenebres
que m'envolten i em bressen.
Canya prop del camí
que et vincles i refresques
mirades massa ardents.
¿Qui t'ha volgut perfecte?
¿Qui t'ha donat els límits
del cos i l'esperit?
Poguéis jo desplegar-me,
cinta, entortolligar-me
i cantar amb veu segura
les mesures que et vull:
els teus vint anys per sempre.»

Narcís Comadira,
Desig

Johann Sebastian Bach (1685-1750)

Integral de l'obra per a llaüt (II)

Suite núm. 6, en Re major, BWV 1012

Prélude
Allemande
Courante
Sarabande
Gavotte I
Gavotte II
Gigue

Partita núm. 2, en Re menor, BWV 1004

Allemande
Courante
Sarabande
Gigue
Chaconne

Durada aproximada: 61 minuts sense pausa

“El violoncel·lista va posar la suite de Bach al faristol, la va obrir pel passatge escabros, un pianíssim absolutament diabòlic, i el dubte implacable es va repetir. La mort va sentir pena per ell. Pobre, el pitjor és que no tindrà temps per aconseguir-ho, és més, mai no el tenen, fins i tot els que s’hi han acostat sempre s’han quedat lluny.”

A *Les intermitències de la mort*, el Nobel de literatura José Saramago ens narra com la Mort deixa de fer la seva feina quan s’enamora d’un violoncel·lista que està estudiant la *Suite BWV 1012, en Re major*, de Bach. Subjugada per la melodia i per l’esforç sobrehumà –condemnat al fracàs– de l’interpret, se sent incapaç d’acabar amb ell.

Tant la *Suite* que obre aquest concert com la *Partita* que el tanca són obres escrites quan el compositor voltava la trentena, probablement cap a l’any 1720 o abans. És el període a la cort de Köthen, l’última de les seves destinacions abans d’arribar a Leipzig. Malgrat la seva joventut, Bach ja ha assolit la maduresa compositiva –si és que en algun moment va viure una etapa d’immaduresa. Encara avui ens meravella com una sola línia melòdica pot contenir tanta càrrega harmònica, tanta música, en definitiva.

Totes dues obres són ben conegudes pels afeccionats a Bach en les seves versions originals per a violoncel (la *Suite*) i violí (la *Partita*). Escoltar-les interpretades amb llaüt ens permet redescobrir aquestes obres a la llum d’una sonoritat diferent. Deixarem aquí de banda discussions acadèmiques sobre la conveniència d’usar aquest instrument, i sobre si Bach, quan escrivia per a llaüt tenia al cap realment un llaüt o si pensava en el clavillaüt, més proper al clavicèmbal. El que està clar és

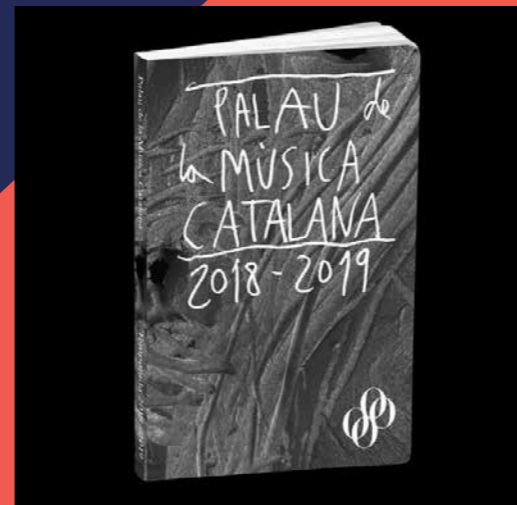
que la música de Bach és tan rica que permet gairebé tota mena d’interpretacions i revisions.

El propi Bach va transcriure moltes obres –seves i d’altres autors– per als instruments que més li convenien en un moment o altre, de manera que aquesta pràctica, actualment, no hauria de sorprendre ningú. Pensem, per exemple, en la impactant versió que Pere Portabella ens n’ofereix a la pel·lícula *El silenci abans de Bach*, quan un camioner interpreta l’ària de les *Variacions Goldberg* amb la seva harmònica, a la cabina del camió.

Aprofitem, doncs, l’ocasió per descobrir algunes sorpreses amagades en aquests dos reculls de danses que, en mans de Bach, esdevenen una obra d’art eterna. La suavitat del so del llaüt i la capacitat de l’instrument per abordar els moments polifònics de la partitura ens permetran d’observar-hi detalls, matisos diferents.

Totes aquestes danses van emmarcades per l’esmentat preludi que obre la *Suite* i per la celebèrrima i monumental “Xacona” que clou la *Partita* i que es basa en una sola melodia que es repeteix incessantment, de manera gairebé hipnòtica.

Pep Gorgori, musicòleg i periodista

I LA PROPERA TEMPORADA...

Palau Bach 2018-2019

Sir Andrés Schiff, Paul McCreech, Philippe Herreweghe, Benjamin Alard, Thomas Dunford i Vespres d’Arnadí en una nova edició del cicle dedicat al kantor de Leipzig amb algunes de les seves obres llegendàries: les *Variacions Goldberg*, la *Passió segons sant Mateu*, la *Missa en Si menor* i molt més.

Abonaments i entrades ja a la venda a Taquilles
i www.palaumusica.cat